

Pozdrav iz Belgije.

Predsednik belgijske katoliške telovadne zveze g. Jos. Gobbers je zastopniku J. O. Z. br. Jakobu Šolarju pisal pismo, v katerem v pristrčnih besedah govori o J. O. Z. in ji pošilja pozdrave. Dotični odstavek se glasi:

Bil sem z Vami ene misli in če sem z Vami vred v duhu gledal sprevod legij katoliških telovadcev, ki so vsekako nositelji bližnje bodočnosti, se je to zgodilo v stremljenju za istimi nameni.

Belgija in Jugoslavija težita za istimi vzori. Katoliški telovadec bodi zgleden

in vzoren človek, živa priča zdravega duha v zdravem telesu. Močen človek, ki ga ne plaše težke naloge, ki mu jih stavi družba in ki z veseljem nudi svoje krepke roke domovini v podporo in procvit. Bil bi Vam hvaležen, ako bi hoteli biti tolmač Belgijski zvezi in sporočite Jugoslovanski zvezi naše popolno prijateljstvo in naše srčne želje, da prospeva njen organizem. Bog čuvaj naši dragi zvezi in blagoslavlaj njuno delo!

○○○○○○○○

Prudens :

Samopremagovanje.

O modrosti ali premišljenosti smo zdaj že vsakokrat govorili; vendar pa še ni zadosti.

Premišljenost zahteva samopremagovanja; kdor ne zna vladati sam nad seboj, ta je nepremišljen, nespameten. Premišljen človek dela vse z ozirom na jutri, na bodočnost, na celoto, na kakšno trajno korist, kakor smo v predidajočih razmotrivanjih rekli. Zato pa mora premagovati v sebi strasti, nagnjenja, čustva, ki ga vlečejo k nasprotnemu. Nekdo n. pr., ki je moj predstojnik in od katerega sem odvisen, me bodisi hote ali nehote hudo užali. Užaljeni ponos mi veli, naj mu odgovorim enako, jeza me premaguje, da bi mu vrnil; če sem pa premišljen, bom pa rajši molčal ali, če

sem mojster besede, dal fin odgovor, ki bo več zalegel in mi še koristil, dočim lahko z nepremišljeno zavrnitvijo prizadenem sebi veliko in nepopravljivo škodo. Da pa to zmorem, moram znati samega sebe obvladati.

Ni pa seveda vsako samopremagovanje znak, da si moralno pošten in visokostoječ značaj! Tudi premeteni egoisti in zločinci znajo sami sebe obvladati, paziti na svoja čustva in besede in brzdati svoje nagone, če treba, da le dosežejo s tem svoje slabe namene. Poglej n. pr. človeka, ki se zna dobro hliniti! Kako je napram tebi sladak! In vendar morebiti veš, da te sovraži in da se ti dobrika samo zato, ker te zaenkrat rabi. On se torej premaguje in

še kako! Ker pa je njegov namen slab, nepošten, nemoralen, zato tudi njegovo samopremagovanje ni moralno, ni nič prida. On gleda samo na svojo korist, tebe in druge smatra samo za sredstvo, da on kaj doseže; ni mu mar, ali je to drugim v korist ali škodo. Tako se tudi zločinec hlini napram svoji žrtvi, dokler ne pride pravi trenutek, da jo ubije.

Resnično moralnično vrednost ima torej samo tisto samopremagovanje, ki izvira iz poštenih, plemenitih, moraličnih razlogov, ne pa iz gole sebičnosti in golega sebičnega preračuna.

So pa na drugi strani pošteni, dobri, skrajno nesebični ljudje, ki se ne znajo obvladovati! Tudi to je zlo, veliko zlo. Dajo se premagati od svojega gorečega značaja, od svoje skipeče narave ali temperamenta, kakor pravimo, od nagle jeze, togote, in takoj izbruhnejo, če se kaj zgodi, kar jim ni prav. Mnogi ljudje so nesrečni v življenju, ker ničesar ne premislijo, čeprav so do dna duše pošteni in srčno dobri. Če se kaj zgodi, ne počakajo, takoj odgovorijo ali z besedo ali z dejanjem, ne premislijo, ampak odgovorijo pod vplivom prvega vtisa. Pri tem drugim često tudi krivico delajo, jih po krivičnem užalijo, ali pa vsaj druge od sebe odbijajo, postanejo nesimpatični in si po nepotrebnem ustvarjajo nasprotnike in sovražnike, kljub temu, da dobro mislijo in hočejo. Zlasti velja, da moraš znati brzdati svoj jezik, zakaj ne-

brzdan jezik napravi več škode nego katerokoli drugo nepremišljeno dejanje.

Z eno besedo: ne daj se nikoli voditi od prve vzplamtele strasti, prvega vzniklega čustva, prvega vtisa ali od živcev, marveč od pameti, ne od razburjenosti, ampak od jasne premišljenosti duha, nikoli od jeze, ampak vedno od modre prevdarnosti.

Je še neka vrsta samopremagovanja, od katere moramo tu izpregovoriti. To je, da premaguješ ne samo svoja hipna čustva, hipno razpoloženje, hipno razburjenost, ampak tudi svoje stalne simpatije ali antipatije do koga, ki niso v korist stvari.

Tako n. pr. ne moreš trpeti kakšnega člana v društvu, bodisi upravičeno bodisi neupravičeno; časih sam ne veš, zakaj. In vendar moraš tako čustvo premagati v toliko, da na zunaj tega ne pokažeš, vsaj ne črez mero, na vsak način pa v dejanju ravnaš s takim bratom popolnoma tako kakor z vsakim drugim, to je, da moraš biti tudi napram njemu brezpogojno pravičen! Veliki moralični značaji so oni, ki so vprav nasproti takim ljudem, do katerih čutijo antipatijo, prav posebno pravični! Prav tako pa ne smeš dajati prednosti onim, s katerimi te veže naravna simpatija, tako da bi s tem žalil druge ali jim celó krivico delal.

To pravilo je bistvene važnosti za prospeh vsake skupnosti, vsakega društva!

○○○(●)○○○

Škender:

Pesem — jutranjica.

*V rahlo svitanje neba
je napelo solnce
strune — svoje žarke.*

*Jutro brenka
na božje citre
pesem vstajenja.*

(Duša kipi mi od sozvonjenja).

*V vriskanje korov
bom jo utopil,
da utešim tisoč hrepenenj,
ki jih nosim v sebi,
da izpojem tisoč življenj,
ki jih žijem v sebi — — —*

Aleluja! —

○○○○○○○

Otokar Janez:

Vseh oči se ozirajo na nas!

Ali veste, kdaj gledajo vseh oči na nas Orle? Nikakor ne samo pri akademijah in drugih prireditvah, ki izpadejo večinoma „sijajno“ in „nad vse pričakovanje“, ko se ploska in hvali vsevprek. Tudi drugače se dostikrat zgodi, da nas premnoge oči opa-

zujejo in si svoje misli in sodbe ustvarjajo o nas — rad bi le vedel, če je tudi v takih slučajih „splošna sodba“: sijajni fantje so Orli, kar nagledati se jih ne moremo — —

Samo eno priliko iz orlovskega življenja hočem danes vzeti na piko, eno priliko, ko

se bratje Orli razkazujemo širši javnosti, in o našem vedenju spregovoriti nekaj besed. Ta prilika je: Naši izleti v poletni dobi. Pa ne mislim govoriti o naših prireditvah kot takih, temuč o našem vedenju na potu tja in nazaj. Vedimo, da je potovanje na prireditev in povratek ž nje mnogo lepša prilika za spoznavanje orlovskih lastnosti in vrlin nego najsijajnejša prireditve. Če je izlet kratek, se potuje peš, seveda v četi. V tem slučaju ni baš prilik za nerodnosti med potjo. Če je izlet daljši, si dobimo vozove, največkrat se pa poslužimo vožnje po železnici. In vprav glede vožnje po železnici bi se dalo povedati toliko, o, toliko reči!

Menda si čisto tuji in neznanji ljudje nikjer v življenju ne stopijo tako blizu nasprotni kot v železniškem vozu. Kje naj potemtakem zahtevamo od ljudi večje medsebojne obzirnosti in taktosti kot baš v železniškem vozu? Toda naši ljudje se te dolžnosti tako malo zavedajo, da je naravnost žalostno opazovati sopotnike skoraj pri vsaki vožnji z vlakom. Nisem žalosten zavoljo sebe, saj se vedno rad stisnem v najbolj zapuščen kotiček, pa naj že bo sedež ali stojišče, samo, da nisem prisiljen igrati neprijetno vlogo v premnogih neljubeznivih konfliktih, ki se tako pogosto dogajajo med čisto neznanimi sopotniki. Žalosten sem zavoljo njih samih, ki razkazujejo v tujih prostorih, čisto tujim ljudem svojo silno majhno srčno izobrazbo, bolje rečeno: svojo srčno neotesanost . . .

O, da bi se orlovska vzgoja kaj kmalu poznala tudi v naših železniških vagonih! Začeti je treba pri skupnosti, pri četi, od tod bo olika, ki ni nič drugega kot kultura srca — če je namreč olika prava — prešla tudi posameznim fantom v meso in kri.

Pri uniformirani četi pride do posebne veljave poleg spoštovanja do sebe in bližnjega tudi spoštovanje do kroja ali vsaj spoštovanje do znaka. Kakor hitro si oblečeš kroj ali pripneš znak, nisi več sam svoj! Zastopnik organizacije si! Nisi več sam — tisoči bratov gredo s teboj! Spoštovanje, ki ga izsiliš sopotnikom, ne velja zgolj tebi, na rovaš organizacije gre! Obsodba, ki jo zaslužiš morebiti s svojo surovostjo, ne leti zgolj nate — tvoj kroj, tvoj znak jo mora vzeti nase. Po enem članu se sodi, presoja in obsoja organizacija! Ustroj, voljo in delo organizacije presojam iz knjig Orlovske knjižnice, iz Mladosti in iz drugih publikacij, uspehe organizacije študiram na vedenju njenih članov!

In če ne vidim uspehov, me sto lepih knjig ne bo ogrelo za organizacijo!

Brat, prijatelj, Orel — ali si me razumel?

Upam, da si me razumel, zato te vabim, da premisliš in vpoštevaš sledeče:

Dohod na vlak. — Kolikor najdalje mogoče korakajte v četi! V strogo disciplinirani četi, seveda. Ne zgolj blizu do postaje, tudi na postajo, na peron, če se da, prav do železniškega voza. Do zadnjega naj se vrši vsak korak na povelje načelnika! En sam opravi pri blagajni za vse, en sam poskrbi za prostor v vozu! Komur je ta naloga poverjena, naj se dogovori zavoljo prostora s službujočim sprevodnikom! Nikdar naj si člani ne izbirajo po lastni volji in po lastnih kapricah voz in prostorov! Nikdar naj se sprevodniku in načelniku ne upirajo! Tu je potrebna železna disciplina!

Ko se je prostor našel, vstopite brez drenja, brez prerivanja in prehitevanja! Brez vpitja in kričanja! Če je kdo potreben pomoči, bratje, pomagajte mu! Kdor pomoči ne potrebuje, naj bo vsak trenutek pripravljen pomagati drugemu! Načelnik pazi na vse, ne išči zase najugodnejšega prostora! Bratje, če opazite, da je načelnik požrtvovalen, da mu je na srcu blagor vas vseh in čast odseka, ne napravljajte bratu načelniku njegovih žrtev še grenkejših, skrbite vi, da bo tudi on našel ugodno mesto! Vsak skrbi za druge bolj ko zase — in videli boste: vsem bo dobro!

Če najdete pri vstopu sopotnike, pozdravite jih: Bog živi! Zaradi sedežev se uljudno dogovorite ž njimi, vsako oblastno vedenje razodeva neotesanost! Kje bodo okna odprta in koliko, se li morda čuti prepah ali ne — vse take reči zahtevajo velike in nežne obzirnosti na vse, nikdar nima pravice en sam odločevati za vse sopotnike! Kratke besedice kakor: prosim, ali smem, je li dovoljeno, oprostite itd. — delajo čuda tudi v vlaku in napravljajo iz tujih, neznanjih ljudi znance, prijatelje, brate. Torej: krščanska ljubezen do sočloveka naj vas spremlja v železniški voz!

Med vožnjo. — Plemenito srce bo samo našlo pravi način obnašanja. Vendar tudi o tem par navodil!

V vlaku si gost v tuji hiši, zavedaj se tega in temu primerno bodi tvoje vedenje v vsakem oziru, temu primerno tudi tvoje govorjenje. Zelo naravno je, da bodo Orli v vlaku zapeli. Toda čedno zapeli, ne rjoveli! Vriskanje Orlu v kroju ne pristojata! Zabavno pogovarjanje je na mestu, preglasno in šumno krohotanje se samo ob-

soja, zlasti če so v vozu še drugi sopotniki. Da Orel ne bo izzival, klafal in klel, je menda dosti umljivo.

Nekateri mislijo, da je železniški voz najprimernejši prostor za cirkus in gašperlteater. Zato kažejo ondi razne neslane umetnosti: posnemajo pijance, oponašajo peteline, pse, teleta itd. Pa se motijo! Najmanj pa pristoji kaj takega Orlu v kroju. — Uveljavljena navada je, da se dela pijanega „gorenjski Janez“, ki potuje v narodni noši. Kako žalostno in sramotno spričevalo daje tak „umetnik“ resničnemu gorenjskemu in vsem gorenjskim Janezom! Ali se vam ne zdi?!

Dolga vožnja v poletni vročini rodi večinoma hudo žejo, ki se mora seveda gasiti. Jaz bi dejal, da se da ta žeja dostikrat najuspešneje, najceneje in najlepše pogasiti s potrpljenjem. Ker je pa potrpljenje neprijetna mast in je žalosten vsak, ki se mora ž njo mazati, ne bom zameril vsakemu, ki skuša žejo gasiti s pijačo. Toda zamerim po pravičij ljudem, ki se za vsako vožnjo z vlakom založe z raznimi steklenicami alkoholnih pijač, iz katerih pri vsaki priložnosti in nepriložnosti srkajo. Dostikrat kar naravnost iz steklenic, brez posredovanja čaš, in ponujajo še drugim. To ni prav nič lepo in ne diši po visoko razviti kulturnosti. Prav je pa, če imaš za žejo s seboj majhno čašo, najbolje turistovsko, da na pripravi postaji skočiš k vodnjaku in se napiješ. Zelo dobro

boš storil, če daš čašo tudi bratom na razpolago, samo umije naj se dobro pred vsako uporabo in po njej!

Tudi jesti ne kaže v vozu brez resne sile. Če pa že mora biti kaj takega, naj se napravi kar mogoče skromno in neopaženo, ostanki (lupine jajc, odpadki salam, olupki pomaranč in drugega sadja) naj se ne razmetavajo po vozu semtertja, naj se ne mečejo na postaji skozi okno, naj ne merijo na ljudi ob progi, temuč naj se spravijo v papir in prilično neopaženo na samotnem kraju vržejo iz voza.

Kajenje je zlo, nepotrebno zlo, in vendar — žal — med fanti neizogibno. Smo pač slabiči! Toda vsaj zmerno kajenje se v vlaku mora zahtevati. Istotako obzirno in taktno vedenje med kajenjem. Če je voz za nekadilce, boš vendar toliko takten, da ne boš pušil. Če so zraven tebe ljudje, ki ne prenesejo tobakovega dima, se boš menda vendar vzdržal. Če so celo gospe in gospodične pričujoče, boš prej vprašal, če smeš vpričo njih pušiti. Dima ne boš puhal sopotnikom v obraz, sploh ne v voz, temuč kolikor mogoče proti odprtemu oknu, da se čimprej razkadi na prosto. Presodi sam razliko med dvema človekoma, katerih eden se ravna približno po teh navodilih in med drugim, ki na prošnjo kake navzoče dame, naj ne kadi, objestno odgovarja: „Saj sem jaz prav toliko plačal za vozni listek kot vi“. — *(Konec prihodnjic).*

Največja socialna naloga vsakega mladega človeka je zvesto izpolnjevanje dolžnosti. Zvestoba do življenjskega poklica je najvažnejše socialno udejstvovanje.

Dr. Basaj:

Nekaj nasvetov in odgovorov

na ugovore pri zbiranju za Stadion.

Zbiralna akcija za Stadion se je začela. Njen uspeh bo odvisen od tega, ali bomo stvar prav zagrabili in od tega, ali bomo pri akciji pokazali dovolj poguma, vstrajnosti in ljubezni. Zato je dobro, da o stvari razpravljamo v Mladosti. Čim več predlogov in nasvetov, tem lažja izbira za najpraktičnejše.

Najprej glede **nabiralnih pol**. Po prvih polah, ki jih je Podzveza že prejela od najpridnejših odsekov, vidimo, da je za uspeh pole najbolj merodajno to, **koliko dajo prvi darovalci na poli**. Po prvih darovalcih se namreč ravna vsi sledeči. Zato pazite, da greste takoj s početka z nabiralno polo k takim darovalcem, od katerih z

zadostno verjetnostjo pričakujete, da se bodo dobro odrezali. Lahho jih tudi takoj opozorite, da je važno, da več dajo, ker se bodo po njih ravnali vsi sledeči.

Ne izključite pri nabiranju nikogar, češ, ta itak ne bo dal ničesar, ne izplača se ga prositi. Vsem dajte priliko, da žrtvujejo za Stadion: bogatim in revnim, moškim in ženskam, mladim in starim. Izvedeli smo od nekega odseka v kamniškem okraju, da je nebogata kmetska posestnica sama darovala štiri zlatnike po 20 zlatih kron, kar danes predstavlja znatno več, nego znaša osnovni kamen.

Bodite pripravljani na ugovore, katerih imajo ljudje veliko pripravljenih, kadar

je treba žrtvovati za skupno dobro stvar. Tak ugovor je n. pr. trditev, da smo preveč obremenjeni, da imamo preveč raznih davkov za kulturne, dobrodne in druge svrhe. Na to odgovarjajte, da bi bila Slovenija najbolj kulturna in najbolj bogata dežela v Evropi, ako bi se za kulturne in dobrodne svrhe žrtvovalo toliko, kolikor se žrtvuje za alkohol, za zabave in veselice s pijačo in plesom.

Drug tak pogost izgovor je, češ, kaj bomo darovali za Stadion, ko moramo sami graditi društveni dom ali dvorano, ali ko sami zbiramo za dom. Takim odgovorite to-le: „Ako eno storiš, glej, da drugega ne opustiš“. Oboje je potrebno. Nič nimamo proti temu in celo sami radi pomagamo, da se gradi društveni dom. Zato pa ne smemo misliti, da nam vsled tega za Stadion ni treba ničesar prispevati. Le preradi se udajamo kratkovidnosti, da ne vidimo preko domačega plota. Ako bomo pri Stadionu take ugovore dopustili, kdo bo pa potem žrtvoval za Stadion, ki je tako veliko delo, da res zahteva skupnosti celega slovenskega ljudstva. Kratkovidnost nam lahko prepreči zgradbo Stadiona. Najhujša ovira pri zbiranju pa Vam bodo **nezavedni ljudje**, ki bodo prišli z ugovorom: „Čemu pa je tega treba, kaj bomo od tega imeli?“ Pri tem se zavedajte, da se je najtežje boriti z nevednostjo in da je tukaj treba največjega poguma.

Ako vidimo, da smisla za take stvari manjka, je naša orlovska dolžnost, da ga mi damo. Kolikor je v drugih smisla premalo, toliko več ga mora biti v nas, da jim damo od svojega obilja. Tu gre pa za to, da je v nas dovolj jasna in živa zavest, da je Stadion skupna zadeva slovenskega ljudstva. Ako bo ta zavest živa, bo močan tudi v nas apostolski duh in bomo odbijali malodušje in se vstrajno borili za veliko skupno akcijo. Razlagajte, pojasnujte, navdušujte, pa se bodo omečili tudi najtrši, pa bodo prišli do razumevanja tudi najnezavednejši.

Vsled pomanjkanja smisla pri ljudeh postanejo **malodušni nabiralci** in se izgovarjajo, da je prosjačenje za Stadion pretežko, da tega ne prenesejo. Res je, težko je iti od hiše do hiše, pritiskati kljuge in slišati marsikatero pikro. Toda imejte pred očmi, da ne prosite za se, ampak za dobro stvar, za skupno stvar, da pomagate pri gradbi velikega spomenika skupnosti. Zato pa se morajo nabiralci ne-le opasati z vstrajnostjo, temveč morajo imeti za delo zbiranja veliko ljubezen. Ljubezen pa razume in odpušča.

Ustvarimo v orlovstvu **plemenito tekmo**, kdo bo pokazal več poguma, vstrajnosti in ljubezni za skupno orlovske stvar. Čim bolj živahna bo ta tekma, tem hitreje bo rastle veliki spomenik orlovske sile in skupnosti — Stadion.

Po čim lagodnejši poti stopa mož, tem manj dela. Čim težje naloge so ljudstvu naložene, tem višje se povzpne.

J. B.:

Čebelica pa značaj.

Ali jo že imate pri vašem odseku? Ali že zbira in nosi plodove dela za hujše čase, za potrebe starosti? Ko bi se bolj zavedali, kakšnega pomena je varčnost za mladega človeka, gotovo bi Čebelico že imeli.

Nasprotje varčnosti je zapravljalivost. Ni še zapravljalivost sama zase tako huda; huda je radi tega, ker nikoli ne hodi sama, temveč vedno v spremstvu še hujših, še slabjših sester: pijanosti, nepoštenosti, razbrzdanosti, surovosti itd. Koliko fantov bi bilo rešenih, pridobljenih za trezno, pošteno življenje, ako bi jih kdo vzgajal k varčnosti!

Kaplja dolbe skalo z enakomerno vstrajnostjo. Varčnost gradi značaj z rednim premagovanjem v malenkostih. Največ priložnosti krepiti voljo nam baš nudi redno samopremagovanje, da ne izdajamo niti ene

nepotrebne kronice. Koliko neštevilnih prilik za tako samopremagovanje nam nudi skoro vsak dan. Da se zdržimo od alkohola, od tobaka, od sladkarij, od zabav, od kinematografa, od stave in loterije, od lišpa in gizdavosti, od nepotrebne obleke itd. itd., povsod bomo lahko prihranili in vsak tak napor bo našemu značaju le v prid.

Najvišja zmaga je zmaga nad samim seboj. Te zmage si ne bo priboril tisti, ki se ne zna premagati v malekosti. „Sustine, abstine! — Vztrajaj, vzdrži se!“ Tako so v dveh besedah povedali vso modrost življenja modrijani starega veka. Kristusov nauk je te besede potrdil.

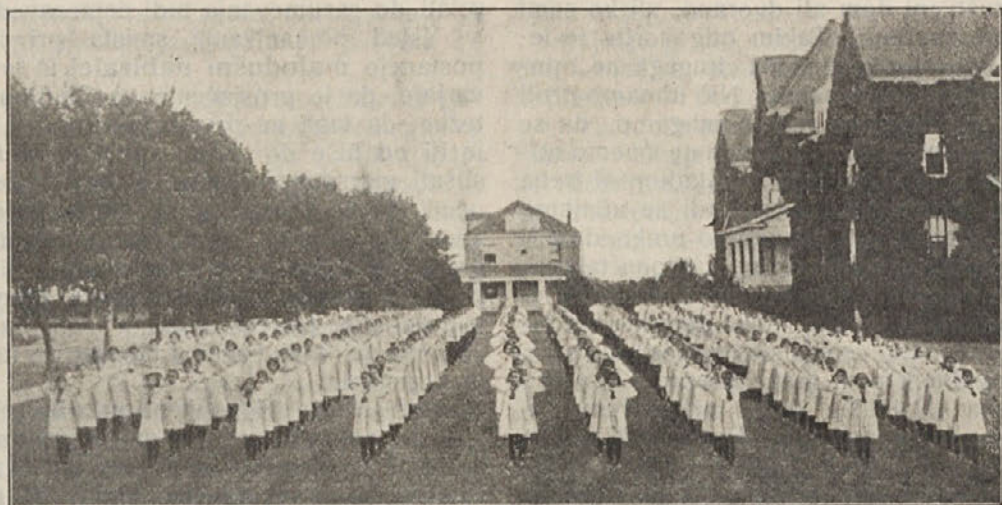
Orli hočemo biti močni tudi po duhu, hočemo biti značaji z neupogljivo voljo. Vaja v varčnosti, to samopremagovanje je izborna telovadba — za voljo.

Še je čas.

V 4. številki Mladosti so za marljive Čebelice razpisane številne in visoke nagrade. Čim več odsekov se bo tekme udeležilo, tem višje nagrade pridejo v poštev. Samo-umevno je, da se vrhu nagrad izplačajo tudi običajne obresti. Odseke opozarjamo, naj vsaj v teh zadnjih tednih ustanove Čebelico, da morejo priti pri žrebanju vpoštev. Koristi, ki jih imajo odseki od Čebelice, niso

samo materialne — kar pa je tudi dosti vredno — temveč še veliko bolj duševne. Varčni Orli so obenem trezni, delavni požrtvovalni in navdušeni Orli. In takih hočemo, takih potrebujemo.

Torej takoj ustanovite Čebelico, če je še niste. Vse tiskovine in natančno navodilo, katerega se vestno držite, dobite v Društveni nabavni zadrugi.

Indijanske deklice pri prostih vajah v nekem ameriškem zavodu.

Škender:

Jurjeva.

*V pritajeno šepetanje
gajev in dobrav
je razlito véliko pričakovanje . . .*

*Davi šel vesel glas je prek planjav,
zarja ga prinesla je iz daljav.*

*Za gorami, kamor mavrica se spenja,
vitez z rožno haljino odet
tone v morju zelenja . . .*

*Solnček bi skrnil se, če bi videl viteza blesket,
teden dni bi ne pogledal na svet
izza gora, kjer se vîgred spočenja.*

*Sveti vitez morda še mene povabi
na svetkovanje . . .*

*Vedel ne bo, da je vabil tatu:
noč in dan kradel
dobravam bom sanje — — —*

○○○○(●)○○○○

Zoper najhujšega nasprotnika.

(Govor br. Sitarja iz Šmihela.)

Orlovski odseki so začeli po svetovni vojni na novo cveteti in se poživljati. Marsikateri se je obnovil, marsikateri ustanovil. Strašne rane, zadane ljudstvu od grozovite vojne, se celijo počasi. Hujši od vojne je tiran našega naroda, rabelj ljudstva, smrt mladine — alkohol.

Naše odseke čaka na protialkoholnem polju važna, a lepa naloga. Veliko jih je med ljudstvom, ki imajo svoj ideal v zidanicah, svoj vzor v pijači. Nekateri fantje mislijo, kdor ga več spije, tisti je večji korenjak. Fant — abstinent, redka čudežna izjema med ljudstvom.

Bratje! Ali naj tudi mi tekmuje med seboj, kdo ga več nese?

Ne, bratje! Mi moramo tekmovati med seboj, kdo bo več storil za treznost naroda. A kako se naj v tem kosamo, če sami radi v kozarec pogledamo. Lev je nekoč označeval živalim: Ne ropajte, ne davite, bomo vsi enakopravni. Sam pa je ropal in davil.

Prerodimo najprej sebe, potem šele druge. Ker če bomo z pijačo treznost oznanjevali, se bodo pijanci po jarkih valjali. Škoda, ki jo napravi med narodom kruti kralj alkohol, je ogromna, velikanska. Ko bi ljudje včasih pomislili nanjo!

Tisoče je že pripravil na beraško palico, tisoči tarnajo po bolnicah, pa se niti ne zavedajo, da je kriv njihovih bolečin — alkohol! Tisoče pokriva hladna gruda, zasuljo je alkohol. In beznice! Kdo jih polni, kdo vanje pošilja uboge nevedne siromake? — Alkohol! Kdo je kriv, da šolska mladina nazaduje, kdo je kriv, da napačno pot krene toliko mladih življenj? — Alkohol! Kdo je kriv, da je toliko nesrečnih družin, v katerih je nekdanj vladala sreča in blagostanje? — Alkohol! Kdo je kriv, da se ljudstvo, kri naše krvi, izseljuje v tujino in pri odhodu proklinja našo domovino? — Alkohol! Kdo je kriv barabstva, tatvin, preteпов, ubojev? — Alkohol! Vedno isti

odgovor. Kar je zla, ima veliko korenino v alkoholu. In mi naj k temu molčimo?

Bratje! Orli smo izbran cvet krščanske mladine, zakaj bi ne bili cvet treznosti. Voljo imamo močno, zakaj bi se ji ne pokoril alkohol. Velike so naše ideje, važna naša naloga, toda niti polovice dela ne storimo, če alkohol pustimo pri miru.

Pogum imamo, korajžni smo, ali naj nam pred alkoholom zleze srce v hlače?

Ne, bratje! Pokažimo v boju proti alkoholu, da smo junaki. Mi hočemo služiti Bogu, narodu in domovini, nečemo in ne smemo iz ljubezni do naroda služiti sovražniku vsega, kar nam je sveto, morilcu narodnega življenja — alkoholu.

Kvišku bratje! Življenje imamo samo eno, ne zastrupljajmo si ga z alkoholom. Ljubezen do domovine, do ljudstva zahteva, da bojujemo boj proti alkoholu z vsemi sredstvi, ki so nam na razpolago,

Vse delo za ljudski blagor je ničevno, če bo vladal alkohol.

Naša nedorasla mladina hrepeni po dobrih zgledih, dajmo jih ji in pokažimo, da bodo lahko vseeno fantje, četudi ne bodo pili alkohola.

Naše žrtve na tem polju ne bodo zastonj in marsikdo nam bo hvaležen, ki ga ohranimo v burni mladosti srečnega in veselega. Bog živi!

Kramarske duše, ki se pri vsakem delu v odseku samo to najpreje vprašajo; Kaj bom jaz imel od tega, zanesejo največ gnilobe v odsek.

Benko Dobravec:

Lov na orle.

Leta 1917 je gotovo marsikateri bravec „Mladosti“ preživljal težke vojne dneve v Rumuniji. Bili so res težki, zakaj oholost nemških vojakov je bila za naše slovenske želodce neprebavljiva; vendar pa je bivanje v tej deželi ostalo kljub raznim neprilikam temu in onemu v prijetnem spominu. Koliko zabojev moke in paprike je romalo takrat v ožjo domovino! V kako veselo razpoloženje smo s tem spravili svoje mamice, ki so lahko nekaj porabile, drugo pa z dobičkom prodale ali zamenjale. In izboren rumunski tobak — vem, da se zlasti danes vsem kadivcem cede po njem obilne sline. In še veliko drugih dobrot je bilo! Meni se je Rumunija, zlasti njen vzhodni del ob Donavi in njenem izlivu, imenovanem Dobrudža, omilila posebno zato, ker sem imel tu parkrat priliko po-

skušati svojo izvežbanost v streljanju in lovu na kralja višav, na orla.

Po naših planinskih gorah je ta krasna ptica že precej redka. Izmed raznih vrst sta dve posebno imenitni: planinski orel in kraljevi. Razločujeta se v glavnem samo po velikosti. Prvi je precej večji. Krasi ga krasno, temnorjavo perje, oko je drzno in ognjevito, kremplji so od sile močni; veličasten pogled v sinje višave ga venča za kralja ozračja. Vsled svoje izredne moči je vtisnjen v grb mnogih vladarskih rodov; med drugimi tudi naše. Že v starem veku je bil orel znak čile dušne sile in njene nesmrtnosti, in je zato tudi simbol naše telovadne organizacije.

Toda preidimo k stvari, k lovu na orle!

Po mili noči je napočilo divno spomladno jutro. V gozdu je še vse počivalo,

le narahlo šuštenje listja je motilo skrivnostno tišino. Globoko v nižavi šepeta vrelec, v vejevju pa pričinja gozdni pevec svojo zategnjeno, še na pol zaspano jutranjo melodijo. Sicer pa vse tiho — povsod tisti čarobni mir, ki se ga nekako bojiš, pa ti vendar tako lujaja.

Orel na gnezd.

Tako jutro je bilo takrat, ko sem šel na lov. Še danes mi ni žal, da sem se zanj odločil. Dnevi letnega dopusta so se namreč bližali in stal sem na razpotju: ali greš v Ljubljano stradat in kvirit svoj želodec s krompirjem, „cementnim“ kruhom, z lojem zabeljenim ali pa si ustvariš tukaj v okolici prijeten oddih in veselo zabavo. Ker sem si izvolil slednje, sem si takoj s prijazno besedo in denarjem izposodil pri nekem vaškem veljaku lovsko puško in zaboječek šiber. Zadeva je bila s tem že precej daleč v tiru, zlasti še, ko mi je njegov hlapec zaupal, da ve za par orlovih gnezd in se mi ponudil za vodnika. Njegova zunanost, posebno njegov obraz in nos me sicer niso navdajali s posebnim zaupanjem, ker je s svojo bakrenovijoličasto barvo svetu glasno oznanjal, da o abstinenci še ni ničesar slišal, vendar pa sem moral kot tujec potrpeti. Priznati

moram, da mi je poleg vseh svojih slabosti ta mož vseeno neizmerno koristil in mnogo pripomogel k uspešnemu lovu.

Vsled nepovabljenih, a zato nič manj usiljivih živalic, ki človeku kradejo potrebno spanje in mu zagrene vsako nočno uro, sem se precej divji, milo rečeno, nevoljen dvignil z ležišča in odhitel h kmetu po spremljevalca. Ta me je čakal; bil pa je tudi tako čmernega obraza, da se menda ne bom zmotil, če trdim, da je bil tudi on po noči v slični ofenzivi. Gorje premaganim! Odtod slaba volja!

Čarobno jutro in neugnano koprnjenje po lovski sreči sta mi nevoljo kmalu pregnala. Spremljevalec je molče stopal pred menoj, se za lepoto stvarstva bore malo menil, ter mislil kvečjemu na gnezdo orlov, če ne le na obljubljeni nagrado in pa, kar bo najbolj gotovo, na svojo žejo.

Po par urah hoje, ki se je vila precej navkreber skozi zaraščan smrekov gozd, sva dospela na visoko ravnino, odkoder je bil krasen in obsežen razgled. Nad nama so visele na strmih pobočjih ostre skale, poraščene po nekod z neznatnim grmičevjem in mahovjem; niže spodaj teman črn gozd, obrobljen v nižavi s svetlozeleno ravnino, posejano s prvim pomladanskim cvetjem. Pred nama v daljavi pa ostri obrisi visokih gora, ožarjeni od jutranje zarje in vzhajajočega solнца. Po zraku so se podile in trgale jutranje meglice ter izginjale podobne preplašenim duhovom ena za drugo.

Da ne bi prepozno dospela na kraj, sva morala pohiteti. Šla sva dalj časa ob živahnem hudourniku, ki se mu je skoraj še bolj mudilo ko nama in obstala končno

Obstreljen orel.

na nekem na pol zaraščenem pobočju, kjer naj bi bilo, kakor mi je pravil vodnik, orlovo gnezdo. Varujoč se po moči vsakega nepotrebne šuma in ropota, sem sledil spremljevalcu, ki je s čudovito previdnostjo in spretnostjo prodiral. Nenadoma obstoji. Nemo mi pomigne k sebi in pokaže z roko v precejšnji daljavi na starem hrastu se nahajajoče orlovo gnezdo.

Od lovskega razburjenja mi je srce tako utripalo, da menda še nikoli ne tako; še celo takrat, ko so v Galiciji prve granate pokale okrog mene, ni bilo takega ropotanja v prsih. Ker sem slutil, da je orel na gnezdu, sem se s puško in napetim petelinom previdno bližal, oziroma sem orla korak za korakom naskakoval, približno tako, kot dela lovec pri zasledovanju divjega petelina. Razlika je sevé precejšnja. Dočim je petelin vsled zaljubljenosti slep in gluhi in izraža svoja čustva z glasnim petjem, je orel silno čuječ, in je treba zato paziti na vsak korak. Ko se približam do strelne razdalje, spoznam, da je bila moja domneva pravilna: orel je sedel na gnezdu. Toda kako mu priti do živega, ko mu je visel samo kos repa črez rob ogromnega gnezda? Na vsak način je bilo treba ujedo splašiti, da bi sfrčala in se tako izpostavila mojim šibram; toda začuda se orel kar nič ni zmenil za moje vpitje in prizadevanje. Vodnik je tolkel s svojo palico po drevesnem deblu, kar mu pa tudi ni vzelo poguma;

v svoji močni trdnjavi nama je orel kljuboval, kar je mogel. Bil sem že precej obupan in skoraj prepričan, da sem morebiti le napačno videl in imel kako suho vejo za njegov rep, ko se orel dvigne kot strela, odleti in se v naslednjih trenutkih od mojih šiber smrtno zadet s precejšnjim hruščem privali skozi vejevje na zemljo.

Ustreljen orel.

(Konec prihodnjic).

ORLOVSKI POROČEVALEC

Ljubljansko orlovsko okrožje je priredilo dne 16. marca v Ljudskem domu mladinsko akademijo. Bila je dobra misel, ker ni bilo letos orlovskega telovadnega tedna. Žal, da niso bili tudi sedeži tako polni kot stojišča, ki si jih je do dobra osvojila mladina. Spored je bil dobro sestavljen in je obsegal nekaj blestečih točk. Kazila ga je nad četrtu: na zakasnitev in nič primerna izprememba. Namesto napovedanih skupin višjega naraščaja z Viča smo videli spretnostne vaje Šentpetračanov. Te vaje

so sicer zelo primerne za mlade telovadce in tudi gledajoča mladina je imela nad njimi obilo veselja, vendar bi jih rajši videl poleti na travniku nego na odru v sporedu izbranih točk. Na vsak način so pa predolgo trajale in poleg drugih malih netočnosti. pripomogle, da smo sedeli nekaj nad dve uri, kar je že malo obilo za mladinsko akademijo. Kar se tiče telovadne vzorne vrste na bradlji, bi bilo želeli, da vendar enkrat končno veljavno doženemo, jeli prav ali ne, da taki mladci delajo že tako težke vaje. V tem smo jako različnih misli. (Zdravniki so si v tem čisto na jasnem: ne smejo.) Med slabe strani te akademije si drznem šteti tudi okolnost, da niso vsi nastopali v krojih. Mislim, da bi za Ljubljano to moralo biti. Saj se dobi marsikaj tudi na posodo. Govor vsekako sodi na akademijo, toda zdi se mi, da bi moral veljati otrokom. Zato naj ob takih prilikah točka z govorom zbere na odru vse nastopajoče v gručo in govornik naj jim pove kaj takega, da bo zanje prikrojeno, pa bo veljalo tudi dvorani. Splošno je drugi del bolj ugajal kot prvi in po pravici. Zlasti tri točke so bile vsestransko dovršene: rajanje gojenk Sv. Peter, skupinske vaje Orličev Krakovo-Trnovo in štiti Vičanov. Te zaslužijo polno

Dr. Iv. Pregelj:

Slovenska legenda.

Povest.

5. Sovrašтво in ljubezen.

Zvesta poslanstvu, ki sta ga bila sprejela, sta hodila sveta brata. Prvo sta obiskala mala jugoslovanska mesta. Kakor jima je bil povedal Učenik, sta hodila trnjevo pot. Kar sta videla, ju ni moglo veseliti. Pač sta čula po teh mestecih mnogo rodoljubnih besed, mnogo živahnih klicev, ki naj bi svedočili za navdušenost in veliko narodno zavest. Čim pa sta iskala globlje, v duše, v življenje teh ljudi, tembolj sta se

odliko. V splošnem je bila akademija prav lepa in je okrožje pokazalo, da posveča naraščaju resno skrb. Napredek od lani se mi zdi očiten zlasti v tem, da je sporedni možel štrikrat navesti višji (moški) naraščaj (Ježica, Sv. Peter, Vič, Sv. Peter.) Pogrešali smo pa odseke: Šiška, St. Vid... Nadzorstvo je vršilo svojo dolžnost in je bila disciplina dobra. Na veselo, še veseljeje svidenje!

P. B. A.
Na Jesenicah sta oba odseka preredila na praznik sv. Jožefa popoldne mladinsko akademijo brez sodelovanja orliškega naraščaja. Bila je prav lepa, v vsakem oziru vredna pohvale. Trajala je poldrugeto uro in se je spored jako točno razvrstila. Bolj kot v strumnem izvajanju vseh točk leže njene vrline v zelo srečni izbiri primernih vaj. Nič pretežkega, nič prisiljenega. Vaje na drogu so bile sicer že dokaj težke, toda ta številna vrlo disciplinirana in imponujoča, nastopajoča vrsta višjega naraščaja je že skoraj dozorala za članstvo. In prav ta vrsta je lahko ponos Jesenic. Tudi nižji naraščaj je jako številen in poln življenja. Do največjega razmaha je prišel pri zadnji točki: Mladi junaki. Prinesla je vsekako enak užitek deci v dvorani kot nam gledalcem na galerijah. Kako sem bil ob pogledu na te pisane čete v dvorani hvaležen br. Jerneju, ki je to vajo za naše male sestavil in br. Klinarju, ki jih je naučil. To je res kot nalašč za male dečake. Višji naraščaj (mladci mu pravijo na Jesenicah) je proizvajal tudi „moreško“, ki je že dolgo nisem bil videl. — Zvečer je bila neverjetno pisana in mnogo prebogata akademija cele katoliške prosvetne organizacije. Ne bom našteval poedinih točk, omenim naj le, da so tudi Orli in Orlice nastopili s kratkimi pa zelo efektnimi vajami, ki so bile prav dobro podane. Mimogrede pa naj izrazim obžalovanje, da je zašla na jesenjski oder enodejanka: Ob osmi uri. Čudna igra! Mnogo se v njej govori o Bogu in veri — toda to vendar ni naša vera, ni naš Bog! Skozinskozi protestantovski nazori, no saj je igra iz Londona. Hudo mi je bilo, ko tisti kurat na odru ni vedel o Bogu nič lepega povedati. Da bi se nam bil mož vsaj opravičil: Oprostite, protestant sem. Tako se mi je zdel pa dosti bolj pameten oni obsojenec, ki se ni dal spreobrniti temuč je šel nespokorjen v smrt. V toliko je pa bila igra dobra, da je pokazala velikansko razliko med protestantsko in katoliško vero. Vsaka reč ima tudi dobro stran. Jeseničanom: Bog živj!

Br. N.
Orlovski listi na Čehoslovaškem. Čehoslovaška orlov. zveza ima mnogo orlovske listov. Da bodo tudi naši člani informirani o tem, hočemo podati kratek pregled teh listov. Glavno in najvažnejše je glasilo „Orel“, katerega izdaja češka orlovska zveza; ta list izhaja enkrat na mesec. „Orel“ je prav dobro urejevan ter prinaša razne navedne in druge članke, poročila C. O. Z.

morala iz dneva v dan prepričati, da so bile lepe besede rodoljubja, narodnega bratstva, prosvete in narodne zdravosti le puhlice, prazne besede, včasih preračunjena politika in demagogija, včasih pijana navdušenost veselega omizja, včasih celo obzir pred sosedi in modo ali bontonom, kakor bi rekel Francoz. Prvo se je posvetilo Cirilu in je dejal:

„Če hočeva najti pravo rodoljubje, tu po teh gnezdi, kjer se trgovec bije za zaslužek in uradnik za svoje mesečne groše, tu ga ne bova našla. In če me vse ne vara, ga ne bova niti v večjih mestih, niti v prestolicah.“

„Kje naj ga pa iščeva?“ je vprašal Metod žalostno. „Tam, kjer je bilo od vekomaj, med ljudmi mojega in tvojega stanu“, je odvrnil Ciril, „v duhovniški hiši, v revni dijaški sobici, morda tu pa tam pri pridnem profesorju, učitelju, bogoslovcu in morda visokošolcu, ki se je posvetil učenju tvoje in moje macedonske slovenščine.“

Metod je bridko vzdihnil. Ciril pa je zaključil bridko:

„Za žive ne tvegam nič, odkar sem videl, kar sem. Eno pa vem, kje so tisti pravi goreči.“

„Kje so, moj brat?“ je vprašal Metod.

„V grobovih,“ je odvrnil jezno in bridko Ciril.

„V grobovih,“ je jeknil žalostno Metod. Nato pa je dejal, videč bratovo bolest: „Glej, pa obiščiva, preden greva dalje in začneva učiti, dramiti in zdraviti, pa obiščiva te grobove.“

„Saj naju ni poslal, da bi mrtvim govorila,“ je odvrnil še vedno bridko Ciril; a vendar je bratov nasvet prijal tudi njemu. In tako sta krenila za čas s svoje prave poti in šla v sever in jug, jutro in večer in govorila s tihimi gomilami, ki so nam vzele naše pevce, naše pisce, naše velike narodne dobrotnike. Tisoč in tisoč gomil sta obhodila, pomudila se ob križu bolj zaslužnega dalj, ob pozabljeni gomili malo zaslužnega, ki pa je veliko ljubil, še dalj. Grobovi, ki sta jih obiskala, so cveteli v zimi. In le nikogar živih ni bilo, da bil to videl in drugim razodel... Potolažena, kakor odpočita sta se poslovila od grobov in se vrnila med žive. In glej, zdaj sta v resnici našla tudi nekaj iskrenega rodoljubja. Pa saj sta se ga skoro prestrašila. To rodoljubje, ki sta ga zdaj spoznala, je bilo res po besedi starih Slovencev „ajdovsko občutje“, ta ljubezen je bila neskončno sovraštvo do vsega, kar ni bilo samo slovensko, bila je zagrizenost, narodni radikalizem, ki je učil samo ubijati vse tuje, tajiti dobro, če ni bilo slovensko in jugoslovensko, zametovati vsak nauk, ki ni učil, da je najvišja minljiva zemeljska domovina, zametovati najbolj nauk, da je neminljiva domovina vseh narodov in vseh ljudi nad zvezdami pri Bogu...

* * *

Sneg je cofnjajl v težkih in velikih kosmičih in zavijajl deželno mesto v nejasno meglo, v katero so lile žarnice svojo luč. Premražena in trudna sta prišla tedaj ob trdem mraku sveta brata v mesto. Šla sta kakor neznanca, kamor ju je nesel val ljudi po ulicah.

Nenadno sta se našla v gneči med ljudmi in vozovi pred sijajno razsvetljeno hišo, ki ji je pročelje nad vrati dičil mogočen transparent. Dvoje slik je bilo živo vidnih, nad slikama pa je stala zapisana letnica 1060. Sveta brata sta bila veselo presenečena. Trenotno sta spoznala v transparentskih slikah sama sebe in tedaj sta umela tudi število, ki je bilo zapisano: bil je viden znak, da praznujejo v hiši tisočšestdesetletnico njihuj prihoda med Slovene. Vsa srečna sta sveta brata vstopila in se stisnila v veliki razsvetljeni dvorani ob vrata in opazovala sijajno družbo, ki je prihajala v dvorano, sedala na stole pred zastrtim odrom, se pozdravljala, smehljala, razkazovala in pri-tajeno ocenjevala pikro, hudobno, zavistno. Le nekaj trenutkov je bilo Cirilovo lice vedro, kmalu se mu je pokazala v očeh prejšnja nevolja. Brat Metod pa je bil manjši dušeslovec in kratkovidnejši in je užival, mrmral tiho blagoslavljaljočo molitev za zbrane in si včasih otrnil celó solzo ganotja iz starih, a deviških in blagih, krotkih oči.

Tedaj je nenadoma ves širni prostor umolknil. Zastor na odru se je zazibal in razgrnil. Na odru za mizo s kozarcem vode je stal siv častitljiv mož, prečudno ubran v okviru zelenja, ki je senčilo oder, in rož, ki so vonjale, da je vonj zavaloval po dvorani. Tedaj je mož na odru spregovoril. Govoril je čudno lepo, razvel sebe in poslušalce. Govoril je o veliki nalogi slovenstva, o dednem pravu slovenskega jezika, o bojih, ki jih je borilo slovenstvo proti nasprotnikom. V lepi in duhoviti podobi je primeril nove jezikovne in narodne boje z bojem, ki sta ga bojevala sveta brata proti pilatovcem v Benetkah, proti Vihingu. V še lepši priliki je prisposobil trpljenje slovenske besede vozi Metodovi na Nemškem. Ves zadivljen se je ozrl Metod po svojem bratu in se začudil. Mračno je gledal veliki modri, ki je ustvaril naše prvo pismo.

„Kako lepo govori, plemeniti človek,“ je rekel Metod od srca.

„Hinavec je in beseduh“, je odvrnil trpko Ciril, „mar mu je zate in zame. Nekaj političnih govorov je govoril, a je uverjen, da je desetkrat več storil ko midva.“

„Res je, malo nečimeren je“, je omiljeval Metod, „a sicer je pošten.“

„Boš takoj čul, kaj je,“ je odvrnil brat.

Govornik je bil za trenotje umolknil. Kakor nagonsko se je bil zagledal v sveta brata in kakor nagonsko je občutil nekaj sram pred nepoznanima. Vzrastel je v bridkost. Neopazno je prešel iz hvaleče besede v karajočo. Sveta brata sta pridržala sapo in poslušala. Govornik je bil na njima nepojmljiv način izvil nenadoma trditev, da je že za Cirilovih in Metodovih dni Rim preganjal slovenstvo...

„Anathema sit, ni res,“ je dejal mrko polglasno Ciril. Metod je trepetal kakor šolarček pred strogim učiteljem. Prav nič ni več slišal, kaj je govornik še povedal. Zavedel se je šele, ko je zabučalo po dvorani šumno ploskanje. Nemo sta čakala brata, kaj bo še. Čez trenotje, ko je bil govornik zapustil oder, je stopila prav tja, kjer je prej stal govoreči, neka v

razna poročila podzvez, žup in odsekov in razne druge zanimivosti. Kot priloga „Orla“ izhaja „Telesná výjevova“ (telesna vzgoja). Ta prinaša samo tehnične zadeve kakor proste in orodne vaje, vaje za tekme, razne ritmične vaje za Orlice, navodila za telovadne večere itd.

Glasilo slovaškega Orla je „Tatranski Orol“. Poleg navedenih dveh glasilil pa izdajajo podzveze in župe še svoja orlovska glasila. „Orelsky Věstnik“ je glasilo češke orlovske podzveze, ki ima svoj sedež v Pragi; Brnska župa izdaja glasilo, ki se imenuje „Vzlet“. „Věstnik župy Šramkovy“ je glasilo Sramek-ove župe, ki izhaja letos kot mesečnik na 16 straneh, Krekova župa izdaja mesečno svoje glasilo „Vestnik župy Krekovy“ na 8 straneh. Jirsikova župa pa je začela izdajati „Obežnik“.

Češka Orlovska zveza je bila odlikovana s častno diplomom za razstavo svojih predmetov v higijenični razstavi v Strassbourgu.

Češko orlovsko društvo v Stražnicah je izdalo spominsko diplomom za svoje brate in sestre, ki odhajajo iz društva. Vsako leto zapusti ta ali oni brat ali sestra društvo, ker se poroči ali mora iti po svetu za kruhom. Vsled tega so izdali za take brate in sestre posebne vrste diplome, ki jim bo v trajen spomin na vsele urice, ki so jih preživeli v mladih letih v telovadnici, pri predavanjih, sejah i. t. d. med drugimi brati. Bratsko orlovsko društvo v Stražnicah priporoča, da naj še druga društva to vpeljajo. Ta čin je gotovo hvalevreden ter ga tudi našim odsekom in krožkom priporočamo.

Moč francoske kat. tel. zveze. Francoska kat. tel. zveza je postavila na svojem prvem zletu po vojni v Metz-u l. 1920 6000 telov., v Strassbourgu l. 1921 15.000 in v Parizu l. 1923 28.000. Ta velikanski prirastek bi se nam zdel skoraj neverjeten, ko bi mi sami ne videli te mogočne armade. Med temi 28.000 je bilo 5000 telovadcev alzaške katoliške tel. zveze „Avant garde du Rhin“, ki je praznovala lansko leto 25 letnico, odkar obstoji. Alzaška zveza ima 207 društev. Večina Alzačanov govori nemško, sicer so pa francoskega mišljenja.

Tekme francoske kat. tel. zveze v l. 1924. V l. 1924 priredi francoska kat. tel. zveza razne krajevne zvezine nastope združene s tekmami. Tekma društev obsega več oddelkov od 6—58 mož ter tekmo za prehodni prapor zveze. Vaje v oddelkih so stopnjevane in se je na ta način lahko udeleži vsako društvo. Poleg tekem društev imajo tudi tekme posameznikov za prvenstvo in v lahki atletiki. Prvenstvene tekme imajo razdeljene v dve kategoriji, A in B. Kategorija A obsega težke vaje, kategorija B pa lažje, da se je mogoče tudi manj zmožnim telovadcem udeležiti prvenstvene tekme

V obeh kategorijah je predpisana sledeča tvarina: Poljubna prosta vaja, poljubna vaja na drogu, obvezna vaja na bradlji, obvezna vaja na konju, poljubna vaja na krogih, tek na 100 m (12 sek.), skok v daljavo (5 m), skok ob palici v višino (2:30 m), ter poljuben skok čez konja na vzdolž. Tekma v lahki atletiki obsega naslednjo tvarino: Dviganje 20 kg težkega kamena z vsako roko po petkrat, dviganje 40 kg težke ročke (10krat), suvanje kroglice 725 kg z desno in levo (15:60 m), skok v daljavo z mesta (2:80 m), tek na 100 m (12 sek.) in obvezna prosta vaja. — Kdor doseže 85% od dosegljivih točk, dobi venec in diplomu.

Švicarska kat. tel. zveza je priredila od 9.—12. aprila t. l. v mestu Winterthur štiridnevni tečaj za predtelovadce. Ona društva, ki se še niso udeležila takega tečaja, imajo posebne ugodnosti. Poleg tega imajo še 19 večjih tehničnih tečajev. — Organizacija se tako hitro širi, da so morali ustanoviti že eno podzvezo, ker zvezni odbor ne zmore vsega dela. — Tehnični program za letošnje leto so deloma spremenili ter tekmovalni red izpopolnili. Upoštevali so tudi nekoliko želje telovadcev, vendar jim pa niso vsega ugodili, ker bi potem ne bila njihova telovadba na tej višini, kot je sedaj.

Narodna zveza čeških katoličanov v Ameriki je osnovala lastni historično spominski muzej. V tem narodnem muzeju čeških katoličanov se bodo nahajali razni spominki iz življenja čeških katoličanov v Ameriki. Med prvimi predmeti so bili darovani temu muzeju 4 lavorjevi venci, zletno tekmovalno darilo in trakovi iz prapora; te stvari si je priborila tekmovalna vrsta katoliškega Sokola pri mednarodni tekmi na II. slovanskem orlovskem taboru v Brnu.

Alzaška kat. telovadna zveza priredi 31. maja in 1. junija t. l. v Milhausen-u narodno in mednarodno tekmo pevskih zborov, godb in orkestrów.

Udeležba Jugoslovanov na olimpijadi. Jugoslavija se udeleži na olimpijadi sledečih panog: nogomet, telovadba, lahka atletika, težka atletika, plavanje, kolesarstvo, tenis, vojaško streljanje, jahanje, borenje in floret. Tekme v umetnosti se udeleži večje število slikarjev in kiparjev. Za telovadno in sportno tekmovanje se bodo vršile izbirne tekme vseh zvez ter se bodo na teh tekmah določili tekmovalci za olimpijado!

Nogomet na olimpijadi Do 1. aprila t. l. je bilo priglasenih 18 nogometnih moštev in sicer iz sledečih držav: Švedska, Holandija, Belgija, Finska, Francija, Luksemburška, Španija, Jugoslavija, Italija, Bolgarija, Egipt, Turčija, Madžarska, Čehoslovaška, Poljska, Letška, Argentinijska in Amerika. Prve nogometne tekme se vrše že 25. maja.

belo odeta deklica, sladko bitje šestnajstih let. Poklonila se je in začela deklamirati. Sveti Metod je zadivljeno poslušal. Bila je lepa Gregorčičeva pesem in le verzi „v desnici meč, v levici križ“ so ga neprijetno zadeli. Zdeli so se mu pretrdi, prehudi, krivični...

Deklica je dogovorila in ugasnila za zastorom.

„Lepo“, je tedaj šepetnil Metod bratu. A ta je zmajal z glavo in dejal očitujoče:

„Kako si lahkovereni!“

„Pa čemu?“ se je začudil Metod, „angelsko je bilo to dobro bitje.“ Ciril se je skoro na glas zasmejal. Potem je rekel:

„Ali veš, kdo je bila?“

„Kako bi vedel? Govorila je iz srca.“

„Da,“ je odvrnil Ciril, „iz srca. Tako pravijo nedvedni. Kdor pa ve, bo rekel, da je iz šole.“

„Iz dobre šole mora biti!“ je povdaril Metod.

„Iz slabe šole“, je odvrnil brat.

„Strašen si“, je menil brat. „Reci že, kdo je bila.“

„Neka plesačica iz opere, razuzdanka,“ je povedal Ciril. Metoda je oblila rdečica. Sramoval se je, da je gledal njeno navidezno nedolžno lice... Ubrana pesem ga je zdramila. Slavila je v sijajnih zvokih slovensko misel. Pevci in pevke so čudovito peli. Metod pa je videl, da se bratu obličje ni zjasnilo...

„Čemu?“ je trpel molče, a brat ga je umel in mu pošepetal:

„Ali si čul le enkrat besedico Bog? Komu sva služila? Koga proslavljajo? Naju? Ne marava za proslavo, kjer ne poznajo Boga!“

Metod je trudno prikimal.

Tedaj pa so ju neljubo potisnili od vrat. Odnasati so začeli stole iz dvorane. Na odru je jeknila godba. Brata sta strmela. Zdaj se je vzdramil prvi Metod in dejal:

„Zdi se mi, da pripravljajo prostor za ples.“

Brat je prikimal in dejal:

„Za ples, pa sredi adventnega časa.“

ln potegnil je brata za seboj in sta bila v mali sobi. A sama nista bila. Družba odličnih gospodov je bila posedla za zelene mize in igrala. Trpko so plahutali igralski listi na mizo. Med igrajočimi je sedel mlad, bled človek. Listi so mu drhteli v rokah. Ciril je pokazal nanj. Brat je prikimal.

„Izgublja?“

„Strašno!“

Tedaj je mladi človek vrgel liste na mizo in vstal. Nasprotni igralec se mu je nekam porogljivo nasmehnil. Oni je strašno blisnil z očmi, zaklical hripavo po strežniku, ki je priskočil in mu prinesel suknjo. Nato se je hladno poslovil in šel.

„Kam gre?“ je vprašal Metod s toplim sočutjem.

„V smrt“, je povedal trpko Ciril. „Zaigral je denar in čast.“

„O Bog, pa še dušo!“ je zastokal Metod.

„Zdaj vidiš vsaj, kaj je rodoljubje brez Boga,“ je rekel Ciril in sta šla. Sum godbe in plesočih je šel za njima. Nista se spoznala in sta blodila okrog in sta bila, da sama nista vedela kdaj, v bifeju, okrepčevalnici. Mladi, pa tudi že plešasti in sivi gospodje

so sedeli ob malih mizicah v družbi z dekleti in ženami. Visoke vitke steklenice so pokale in metale zamaške v zrak in se peneč prelijale v iskreče se čaše. Tedaj je videl Metod. Ona deklamovalka od prej je bila sredi med dvema gospodoma. Zdaj je dvignila čašo, jo prinesla na ustnice. Moški na njeni desni se ji je nagnil na uho. Njegove ustnice so se doteknile njenega vrata. Moški na levi je medtem lovil s poljubom njeno desnico, s katero je nesla pijačo na ustnice. Svetcu se je zagabilo . . .

Trpko ga je prijel brat za roko in mu pokazal na človeka v resni moški družbi. Bil je še mlad človek, a čudovito bled. Oči so mu ležale nekam poševno pod belim gladkim čelom. Čuden strupen nasmeh mu je obrobjal drobne ustnice. Kakor da bi cepil, je govoril petorici svojih drugov pri mizi.

„Zastruplja“, je zadržtel Metod, „diabol!“

„Z besedo, prekleti“, je dodal Ciril.

Tedaj je oni opazil svetca in zastrmel. Oči so mu šinile neskončno sovražno. Dvignil se je rezko, gibal v onemogli strasti z ustnicami. Nato je stegnil roko, kakor da bi hotel reči: „Ven, vidva!“

Ciril je potegnil brata za seboj in sta stala v noči in snegu.

„Antikrist!“ je zinil Ciril. „Silni, strašni Zadnji! Močen je v svoji jezi.“

Metod je dejal mehko:

„Naj bo. Jagnje je močnejše in ga bo premagalo.“

„Z ljubeznijo, Amin,“ je zaključil Ciril.

Šla sta po mestu in bila v femni ulici in iskala, kje bi prenočila. Pa sta brala v medlem svitu ulične luči nad vrati nizke hiše:

„Apostolstvo svetega Cirila in Metoda!“

„Tu,“ je zaklical Ciril.

„V božjem imenu“, je dejal Metod. In sta vstopila . . .

(Dalje prihodnjič).

Poljski Sokol se ne udeleži telovadne tekme na pariški olimpijadi temveč pošlje samo enega telovadca-strokovnjaka, ki bo prisostvoval tekmam. — V letošnjem letu priredijo svoje medzletne tekme.

Italija se udeleži pariške olimpijade s 400 sportniki in telovadci.

Smučko prvenstvo Slovenije za l. 1924. V moški tekmi je prvak Janša Joško, v ženski tekmi pa Mija Frlan. Moški, katerih je bilo priglašanih 13, so tekmovali na približno 22 km dolgi progi. V damski tekmi jih je tekmovalo 6. Najboljši slovenski smučarji so se na povabilo zagrebškega zimsko-sportnega saveza isti dan udeležili smučke tekme na Plešivici. Pri tej tekmi so zasedli prva tri mesta Slovenci, četrti pa je bil Hrvat.

Pozdrav vojakov-orlov! Zdrave in vesele velikonočne praznike želimo vsem bratom Orlom, Orlicam in vsem prijateljem orlovske misli Orli-vojaki, ki služimo pri Bolničarski četi v Ljubljani. Ni nas sicer dosti, pa se tembolj med seboj ljubimo in tukaj, ločeni od domačega odseka čutimo tembolj, da smo si bratje.

Če imamo malo prostega časa, smo že skupaj in se pogovarjamo o lepi in najboljši orlovski ideji, o Vas, ki imate priliko, da lahko hodite k se-

Olimpijski dan v Ljubljani. Dne 13. aprila t. l. je priredil jugoslovanski olimpijski pododbor v Ljubljani olimpijski dan, kojega namen je bil zbrati denarna sredstva za naše tekmovalce, ki bodo zastopali jugoslovanske barve pri telovadnih in sportnih tekmah na pariški olimpijadi. V to svrhu je tudi naše orlovstvo priredilo na predvečer v Ljudskem domu dobro in uspelo telovadno akademijo. Žal, da obisk ni bil tak, kakršnega smo želeli. V nedeljo 13. aprila je bil olimpijski dan, katerega so priredili razni ljubljanski sportni klubi. Ob 10. uri dopoldne se je vršil stafetni tek skozi mesto Ljubljano. Ob 11. uri se je začel pomikati sprevod, ki je bil jako pester. V njem so bile zastopane razne sportne panoge kakor: kolesarji, nogometarji, lahki atleti, težki atleti, plavači, veslači, tenis-igranci itd.

Največji stadion na svetu je na Angleškem, ki je bil pred kratkim dograjen. Dolg je 273 m, širok pa 212 m ter ima prostora za 125.000 gledalcev.

Telovadne tekme v čeških srednjih šolah. V Cehoslovaški republiki priredijo letos tekme srednješolskih dijakov in dijakinj. Dijaki tekmujejo v nižjem in višjem oddelku in sicer v vrstah po 6 dijakov. Nižji oddelek obsega: drog, bradljo, proste vaje, skok v daljavo, tek na 60 m in metanje žoge, višji oddelek pa: drog, konja na sir z ročaji, skok v daljavo, tek z ovirami na 91 m, metanje krogle in proste vaje. Poleg tega tekmuje nižji oddelek v troboju (skok v daljavo, metanje žoge in tek na 60 m) višji oddelek pa v peteroboju (skok v višino in daljavo, metanje krogle in kopja ter tek na 91 m). Diakinje tekmujejo v nižjem in višjem oddelku. Njihova tekma obsega: proste vaje, metanje žoge, skok v višino z zaletom, tek, vaje na bradlji in kolebnico. Poleg navedenih tekem se vrše tudi tekme v igrah in stafetnem teku.

stankom in telovadbi. Le pridno jih obiskujte; kolike vrednosti in koristi je to za mladega fanta, vemo mi tukaj najbolj. Kako prav pridejo tukaj vse telesne vaje, ki smo se jih učili. Najbolj smo pa hvaležni orlovstvu, da nas je utrdilo v značajne mladeniče, da smo dovolj trdni v skušnjavah, ki nas obdajajo in da se ne damo zapeljati moralno pokvarjeni večini, ki takega, ki ni dovolj utrjen, kmalu pridobi za svojega uda. Najbolj se pozna tukaj pri vojaki, kjer so sami Slovenci, kakor pri naši četi, koliko moralne pokvarjenosti je že med našim narodom. Vedno slišiš samo kletvine, ostudno govorjenje, da te včasih kar groza obide, ko pomisliš, kam plovemo. Drugače smo pa vedno veseli in pojemo lepe narodne pesmi. Kar nas pa je Orlov, pa čvrsto držimo vkup, četudi slišimo marsikatero žaljivo, nas pa vendarle skoroda spoštujemo, ker se obnašamo dostojno in dobro vezbamo.

Zato pa, bratje in sestre, z vsemi svojimi močmi delajmo na to, da bode ostal mili slovenski narod moralno zdrav in čil na krščanski podlagi, ker le v tem je njegova rešitev za obstanek, sicer se bode izgubil med druge narode.

Tako je mnenje nas, par Orlov in z nami vseh, ki jim je za blagor našega naroda. Bog živi!

Križe pri Trziču.

Majhen odsek nas je v Križah, a sedaj nam je vojaška dolžnost iztrgala iz naše srede 3 izmed najbolj delavnih članov. Zapustil nas je bivši načelnik, ki je bil po ustanovitvi odseka duša vsega delovanja, odšel je h konjeniškem polku v Slov. Bistrico. Tudi z drugima dvema članoma smo veliko izgubili, ker sta bila izborni moči pri dramatičnem odseku. V slovo jim je odsek priredil lep poslovilen večer, katerega so se udeležili skoro vsi bratje, na katerem se je še bolj utrdila vez ljubezni in prijateljskega, ki nas bo družila z njimi tudi sedaj, ko bodo ob bolgarski meji izpolnjevali svojo vojaško dolžnost. — Gotovo ste radovedni, kaj drugače delamo? Letošnji program smo si pač že ogledali, a žal nadenjen se še nismo spravili. Imeli smo velike zapreke. Nad en mesec nismo imeli prostora, ker se je v dvorani delal nov oder s kulisami. Ko pa je bil dovršen, je bilo treba misliti na poravnane stroškov. Zato smo se spravili na oder, vprizorili smo dramatično predstavo. Tako je šlo do sedaj v novem posl. letu, sedaj bomo morali pa s podvojeno silo na delo, da dosežemo za nas častni izid pri tekmah. — Bog živi!

Rakek.

Dne 20. III. 1924 smo položili k večnemu počitku br. Ivana Vidrih. Pogreba so se udeležili odseki Cirknica, Logatec s zastavami; prisostvovalo pa je tudi nekaj članov odseka Hotederšica. Domači br. predsednik Anton Modic se je v zbranih besedah poslovil od pokojnega brata in očrtal zmožnost in delavnost, ter nam z besedami opisal, da naj bi se vsi Orli po njem ravnali. Slovo, katerega je s sočutjem izrazil, je napravilo vsemu navzočemu občinstvu tak vtis, da je slednjemu rosila solza za pokojnim. Po povratku vseh članov se je vršila nato v Društvenem domu žalna seja. Nakar se je tudi br. predsednik v imenu celega odseka zahvalil vsem, ki so izrekli sožalje in se pogreba udeležili.

Št. Rupert na Dolenjskem.

Na praznik sv. Jožefa je naš odsek priredil javno telovadno akademijo v društveni dvorani. Spored je obsegal 12 točk, v katerih so se vrstili proste vaje članov za l. 1924, 3 skupinske vaje članov, vaje v trojcah za višji naraščaj in simbolična vaja: Lepa naša domovina — vse ob spremljavi klavirja. Duševnemu oddihu med telovadnimi točkami sta bili namenjeni 2 deklamaciji: „Naša ljubezen“ in naraščajska: „Orlič sem jaz še mlad.“ Govoril je član odseka o idealnih smernicah orlovskega dela. Tudi petja ni manjkalo, tako štiri-glasnega, kot iz orlovske pesmarice. Splošen uspeh akademije je bil prav dober. Pozoren orlovski prijatelj nas je vendar opozoril na te le napake oziroma pomankljivosti: Pavze med posameznimi točkami so bile malo predolge, kar gledalci pri telovadni prireditvi težje opravijo kot pri igri. Gibi pri nekaterih vajah so bili še premalo uglajeni. V celoti pa moramo reči, da nam je ta akademija velika pobuda za nadaljno delo. Spoznali smo po njej, da vsak zunanji nastop, dobro pripravljen in izpeljan, silno okrepi orlovsko zavest ter vplije poguma in vstrajnosti, ki sta nam pri zasledovanju velikih orlovskih ciljev tako potrebna.

Omenjamo še, da smo imeli tisti teden po sv. Jožefu tudi duševno telovadbo: 3 dnevne duhovne vaje za fante. Zunanja stran je bila bolj skromna, upamo, da je tem lepši notranji uspeh. Tudi pri-

pravljamo naraščajsko akademijo za majnik. Po vsem tem lahko rečemo: Mi delamo in nismo zaspanci! — Bog živi!

Sv. Benedikt, Slov. gor.

Kratek pregled odsekovnega delovanja posnet po poročilih odbornikov od 11. XI.—19. III. 1924. Rednih članov je 19, 13 tel., 3 netel., 3 starejšine. Podpornih članov je 23. Telovadnih ur je bilo 13, povprečna udeležba 9 na uro. Vadile so se redovne in proste vaje. Naraščaj se je v pretekli dobi zelo poživil. Sedaj jih je 23. Imajo redno dvakrat na teden telovadbo. Odborovnih sej je bilo 6. 26. XII. in 13. I. se je predstavljala igra: „Dimež, strah kranjske dežele.“ Fantovskih sestankov je 13 z 20 predavanji in 7 deklamacijami. Na praznih Brezmad. Spoč. Marijinega in na praznik Sv. Jožefa so se člani udeležili sv. maše in prejeli sv. zakramente. Nekaj članov je tudi sodelovalo pri tamburaški prireditvi „Davek na samce.“ Orlovska akademija 25. III. Zjutraj so vsi Orli, Orlice in oboji naraščaj pristopili k mizi Gospodovi. Udeležili so se poldanske službe božje z zastavo. Takoj po večernicah je do 250 ljudi napolnilo društveni dom. Prihiteli so tudi sosednji odseki. Hitro in brez mučnih odmorov se je vršila točka za točko. Prvi so nastopili člani z deklamacijo „Pesem maka-bejskih bratov“, nakar je br. Geratič v lepo zamišljenem govoru orisal cilj in namen Orla; br. predsednik pa je zaprisegel 4 nove člane. Sledile so potem deklamacije in vaje članov, članic in obojega naraščaja. Gojenke so tudi vprizorile igrico „Zamorček“. Prav dobro se je odrezal moški naraščaj s svojimi vajami. Manj sreče pa so imeli člani. Dobro so nastopile Orlice s simbolično: „Slepčeva tožba“. Krona celi akademiji pa je bila slovesna posvetitev celokupne orlovske družine presv. Srcu Jezusovemu. Bil je ganljiv prizor, ko je cela orlovska družina prisegala zvestobo Božjemu Srcu Jezusovemu, ter ga proglasila za svojega Kralja. Posvetitvi je sledila pesem Srca Jezusovega. Ta dan ostane vsem članom v nezabnem spominu. Dal Bog in Srce Jezusovo, da s tem dnem napoči nova doba v zgodovini tukajšnjega Orla!

Svetinje pri Ormožu.

Dne 18. marca zvečer pred praznikom sv. Jožefa smo imeli sv. spoved in na Jožefovo zjutraj skupno sv. obhajilo. Lepo je bilo gledati fante, kateri se še niso popolnoma odločili za naše vrste, toda vendar so z nami skupno pristopili k mizi Gospodovi. Na prigovarjanje smo jih le dobili in za to priredili v nedeljo dne 23. marca slovesni sprejem novih članov. Povabili smo za to slovesnost okr. pred. br. Drago Novaka, kateri se je tega z veseljem udeležil. V svojem jedrnatem govoru je naslikal program vzornega Orla. Na to je sprejel nove člane po pravih poslovnika v naše vrste. Na to so zapeli bratje Orlovsko himno in zaključili slovesnost s krepkim Bog živi!

Poljane.

Na decembrskem občnem zboru se je ustanovila za naš odsek Čebelica, ki je pričela tudi takoj poslovati. Koncem februarja smo imeli poslovilni večer od bratov vojakov, ki so 3 odšli v službo domovine. Od 26. do 30. marca smo imeli duhovne vaje za brate našega odseka po nasvetu g. župnika za vse fante in može cele fare. Udeležba je bila tako od strani članov kot drugih fantov prav lepa, posebno če se upošteva, da je naša fara zelo razsežna in hribovita.

Slivnica.

Ni še bilo dosedaj slišati kakih novic od našega odseka. Odsek ima 14 rednih in 9 podpornih članov. Kajne, malo število, a ti se dobro držè in vztrajno delajo. Imamo tudi priprost Društveni dom, ki so nam ga z neumornim delovanjem pomagali zgraditi bivši gospod kaplan Franc Tovornik, sedaj vikar v Konjicah. Pred kratkim smo dobili v Dom električno razsvetljavo. V tem orlovskem gnezdu se zbiramo bratje vsako sredo zvečer in v nedeljo popoldne k sestankom in telovadbi, da tako po-

zabimo na ves trud, ki smo ga prebili med tednom. Kakor na več krajih smo tudi mi praznovali slovesno orlovski praznik, t. j. praznik sv. Jožefa. Vsi člani so prejeli sv. zakramente ter prisostvovali sv. maši v krojih, pri kateri je sviral dijaški orkester iz Maribora. Popoldne pa smo priredili telovadno akademijo. Mlajši so bratje izvajali razne telovadne točke, starejši pa so zapeli par mičnih pesmic. Posebno je občinstvu ugajala deklamacija „Pesem makabejskih bratov“, boks in kontraboks vaje, katere smo morali ponoviti.

Orlovske uganke.

(Sestavlja Peter Butkovič-Domen).

1. Črkovnica.

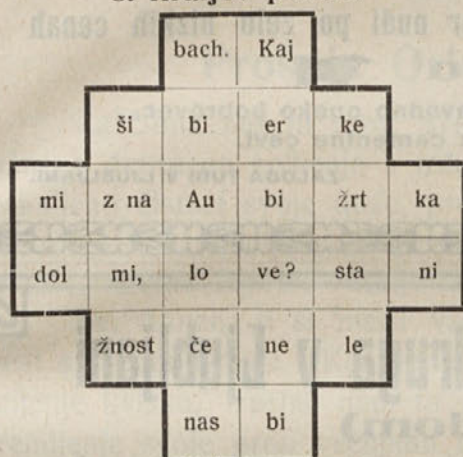
Drvar, vezir, glosa, solza, potop, okovi, ropot.

Črtaj v teh besedah po dve črki; začetne črke novih besedi povedo ime orlovske redovne vaje.

2. Istopisnica.

Tudi Orla — žalost neodrešenega brata; ni Orel, da bi — ljubil?

3. Kraljev pohod.

Rešitev se mora poslati samo na dopisnici do 28. maja na uredništvo Mladosti. Dva izžrebana rešilca dobita po en izvód Finžgarjevih spisov IV. zvezek.

Rešitev uganek v 4. št.

1. Konjiček: Kadar bo znala večina naše mladine svoj prosti čas ceniti ter ga z veseljem in pridom uporabljati za lastno izobrazbo, bo gostilna izgubila velik del svoje privlačnosti Zabret: Orlovstvo.

2. Številnica:	292	300	293
		289	291
	296	295	294
		299	301
	297	290	298

Letnica smrti sv. Metoda in obenem šesteto število je = **885**.

Prav so rešili sledeči: Maribor: Bezjak Fr., Kodrič Albreht, Modrinjak Fr., Kolar A.; Rakek: Modič Al.; Prevalje: Kusterle P., Ambrožič L.; Žihlava: Domanjko Lj.; Polzela: Kolšek L., Turnšek P.; Dravlje: Štrukelj V., Koman L.; Št. Vid n. Lj.: Hubad Iv., Hafner J.; Zagreb: Kocjančič Viktor, cand. med.; Smolnik: Mrakič P.

Izžrebana sta bila Kolšek Ludvik, Polzela in Mrakič Pavle, Smolnik-Ruše. Dobila sta vsak po en izvód Naših gora, zbirke Perkovih povesti.

Tej številki je priložen letak Svete vojske.

Erman & Arhar

Cene nizke!

Priporočava se za vsakovrstna stavbna in pohištvena dela

m i z a r
o v s t

Načrti, proračuni brezplačno! — Stalna zaloga pohištva

Postrežba točna!

Št. Vid nad Ljubljano št. 4

»Mladost«, glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 15. v mesecu. — List izdaja konzorcij »Mladosti« v Ljubljani. — Upravništvo je v Ljubljani, Ljudski dom (pisarna O. P.) — Tiska tiskarna Tiskovnega društva v Kranju. — Uredništvo: Ljubljana, Ljudski dom, Orlovska Podzveza. — Odgovorni urednik: Franc Zabret. — Naroča se pri upravništvu »Mladosti« (Ljubljana, Ljudski dom). — Za redne člane in starešine brezplačno; za vse druge letno Din 30.— Posamezna štev. Din 2.50. — Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.

NOVA ZALOŽBA

r. z. z. o. z.

ima v zalogi vsakovrstne pisarniške, šolske knjige, zvezke, risalne priprave v največji izbiri za tehnike in inženirje, vse najnovejše knjige svoje in drugih založb, tudi nemške in francoske. Sprejema naročnino na tu- in inozemske knjige in liste.

Edino zadružno podjetje te stroke v Sloveniji!

POSLOVNE KNJIGE!

Salda-konti, štracce, blagajniške knjige, ameriške jurnale, odjemalne knjižice, kopirne knjige, računov, šolske mappe i. t. d.

priporoča knjigoveznica K.T.D.
Ljubljana, Kopitarjeva ul. 6. II.

Stavbeno podjetje **IVAN OGRIN**, Ljubljana, Gruberjevo nabrežje št. 8

Telefon 426

se priporoča za vsa stavbena dela ter nudi po zelo nizkih cenah

opeko

vseh vrst (strešno zarezano in navadno opeko bobrovec, žlebnike, opeko za tlak) in cementne cevi.

LASNA OPEKARNA NA ČRNUČAH.

ZALOGA TUDI V LJUBLJANI.

Društvena nabavna zadruga v Ljubljani

(Ljudski dom)

Priporočila:

Sukno m po	Din 222-50
Garniture za surke po	" 55-
Klot za podlogo m po	" 50-
Trdo platno za podlogo m po	" 20-
Ruš za srajce m po	" 19-50
Ruš za srajce m po	" 26-
Rdeče volнено blago za srajce m po	" 115-
Rdeče volнено blago za srajce zelo fino m po	" 123-
Čepice, volnene po	" 35-
Čepice, volnene finejše po	" 50-
Usnjati pasovi po	" 32-50

Rdeči gumbi za ovratnike	" 3-
Kokarde za čepice po	" 2-
Peresa za čepice po	" 2-
Šopki za naraščajske čepice po	" 2-
Telovadne hlače št. 1 po	" 120-
" " " 2 " " " " " " " " " "	" 128-
" " " 3 " " " " " " " " " "	" 136-
Telovadne majice št. 1 po	" 28-
" " " 2 " " " " " " " " " "	" 32-
" " " 3 " " " " " " " " " "	" 36-
" " " 4 " " " " " " " " " "	" 40-
Telovadni čevlji po	" 80-
Pasovi k telovadnim hlačam po	" 13-
Pasovi za naraščaj po	" 12-
Valaške po	" 20-

Knjige in tiskovine: Zlata knjiga (Din 10-), Poslovnik (Din 8-), Mladinske in telovadne igre I. in II. del (po Din 5-), Spomini orlovske mladosti (Din 3-), Blagajniški dnevnik za odseke (Din 6-), Vložni zapisnik (4 in 6 Din), Zapisnik sej (Din 25-), Blok za podporno članarino (Din 3-), Poslovne pole za članarino, Staležna knjiga za redne člane, Staležna knjiga za podporne člane, Statistika za telovadbo (po Din 0-50).

Tiskovine za Čebelico: Kako se vodi Čebelica (Din 2-50), Blok za vloge (Din 7-), Blok za dvige (Din 7-), Blagajniški dnevnik za Čebelico (Din 6-50), Knjiga vlagateljev (Din 6-50).

Vse proti takojšnjemu ozir. predhodnemu plačilu!

Cene neobvezne!

Cene neobvezne!